

Pochodzenie rasy

Autor: Administrator
24.07.2008.

Nad zimnym Morzem Północnym znajduje się nizinna kraina - Flandria leżąca na zachodzie Belgii, jej południową granicę wyznacza północna Francja, granicę północną - południowe krańce Holandii.

Agnieszka Szalc, Iwona Wielewska
kwartalnik klubu "Bouvier i Owczarek Belgijski" nr 0'99

Nad zimnym Morzem Północnym znajduje się nizinna kraina - Flandria leżąca na zachodzie Belgii, jej południową granicę wyznacza północna Francja, granicę północną - południowe krańce Holandii. Ten płaski teren urozmaicony piaszkowymi wydmiami jest ojczyzną owczarka flandryjskiego - Bouvier des Belge des Flandres. Chociaż niektórzy kynolodzy twierdzą, że pies ten został sprowadzony do Flandrii przez hiszpańskich najeźdźców. Inni natomiast są przekonani, iż jest to krzyżówka dużego barbeta z mastifami i owczarkami, głównie owczarkiem pikardyjskim lub krzyżówka Beaucerona oraz gryfonów. Na temat powstania owczarka flandryjskiego jako odrębnej rasy jest tyle koncepcji, ilu miłośników i badaczy. Niemniej jednak współczesny Bouvier des Flandres jest kombinacją kilku typów wiejskich psów odkrytych pod koniec XIX wieku na belgijskich i francuskich farmach. Kwestią sporną pozostaje jedynie określenie tych typów i ich udziału w rozwoju bouviera flandryjskiego.

Podobno początkowo były to tylko dwa podstawowe typy: typ „briard”, czyli „ratownik”; był długowłosym, dużym i ciężkim psem pasterskim z Francji; belgijski typ „picard”; o lżejszej budowie, krótkiej i szorstkiej sierści. We Flandrii skrzyżowano oba te typy dodając do nich doga i psa myśliwskiego, to z kolei doprowadziło do powstania następnego typu „typu doga”; o mocnej i ciężkiej budowie, krótkiej i krzaczastej sierści. Inna teoria za protoplastów dzisiejszego Bouviera des Flandres uznaje trzy typy: najmniejszym z nich był ostrouchy i krótkoogoniasty bouvier d'Ardenne; nieco większy i szorstkowłosy, używany jako pies pasterski bouvier des Flandres; największym był gładko-włosy bouvier de Roules. ówczesny bouvier flandryjski i ardeński odznaczał się twardą, raczej długą i nie przylegającą szatą, obficie owłosioną głową i takimi kończynami. Budowa ciała obydwu bouvierów świadczy o ich pokrewieństwie z pinczerami, dogami i owczarkami pochodzenia europejskiego. Istnieje również teoria głosząca, iż bouvier ardeński jest rasą młodszą od flandryjskiego, powstałą ze skojarzenia tego ostatniego z owczarkiem pikardyjskim.

Ówczesnie bouviery flandryjskie nazywane były „flamandzkimi poganiaczami bydła”; bądź „krowimi psami”. Obie nazwy nierozdzielnie związane są z pracą bouvierów przy stadach bydła. Bouvier był niezastąpionym pomocnikiem na pastwisku - musiał być więc szybki i skoczny, a wyskok z czterech łap w powietrze często ratował go przed śmiercią pod racicami krów. „Krowi pies”; spełniał też nieco mniej chlubną rolę - jako pomocnik handlarzy bydła pędził je do rzeźni.

Bouviery były trzymane i hodowane przede wszystkim ze względu na swą przydatność do pracy. Jak większość psów wiejskich w tamtych czasach - były psami wszechstronnie użytkowymi. Bouvierów używano także jako psów wartowniczych. Mocny, duży i silny pies doskonale spisywał się w dzień jako stróż stada, a nocą pilnował ojeńców.

Wszystkie bouviery były psami mocno zbudowanymi, nieustraszonymi i inteligentnymi, na tyle silnymi by móc obracać masielnicę czy ciągnąć wózek mleczarza. Musiały mieć szorstką, gęstą sierść w kolorze szarym, bladożółtym, pieprzu i soli lub czarnym. Żyły w stadach i liczyły się ze swoimi współtowarzyszami. Dlatego na początku rasę tę selekcyjnowano ze względu na temperament i przydatność do pracy, a nie ze względu na wygląd zewnętrzny.

Tak jak nie można jednoznacznie określić protoplastów bouviera, tak i nie można stwierdzić skąd dokładnie pochodzi Bouvier des Flandres. Jego ojczyzną jest Flandria, kraina leżąca na terenie południowej Francji i zachodniej Belgii. W związku z tym zarówno Belgowie jak i Francuzi przypisują sobie zasadniczą rolę w tworzeniu rasy. Polubownie bouvier uznany został za rasę francusko - belgijską.

W owym okresie w Belgii występowało kilka typów bouviera: Bouvier Briarde, Bouvier Pikhaar, Bouvier des Flandres i Bouvier des Ardennes. Właściciele każdej z poszczególnych ras ostro spierali się, która z nich jest prawidłowym typem bouviera. W wyniku zażartych dyskusji za odrębną rasę uznano Bouvier des Ardennes (rasa ta istnieje do dziś, ale są jedynie pojedyncze egzemplarze). Pozostały jeszcze trzy rasy - tu z pomocą przyszła natura (planowana selekcja chyba również): Bouvier Briarde przestał istnieć. Dwa ocalałe typy, czyli Bouvier des Flandres i

Bouvier Pikhaar zostały uznane za jedną rasę, która przyjęła oficjalną nazwę: Bouvier des Belge des Flandres.

Za początek bouviera flandryjskiego jako samodzielnej rasy uznaje się rok 1900, kiedy to bouviery pojawiły się po raz pierwszy na belgijskiej wystawie w Hasselt. Przedstawiono wtedy trzy psy i jedną sukę i choć wszystkie różniły się w typie- prezentacja ta była przełomem, sprowokowała bowiem dyskusję nad właściwym wyglądem psa tej rasy. Już w 1903 roku belgijski kynolog, profesor Reul określił standard rasy. W swojej pracy wzorował się na psie imieniem Tom pokazanym na wystawie w Brukseli.